

bør affatte en Bestemmelse saaledes, at den bliver en Fristelse til at afstedkomme Huusundersøgelser.

Indenrigsministeren: Jeg tilstaaer, at jeg ikke havde den fjerneste Anelse om, at vi skulde komme ind paa Huusundersøgelse ved offentlige Foranstaltninger i en Sag, hvor, som § 22 viser, Søgemaal i Anledning af Loven kun kan anlægges af den Forurettede.

Schoubye: Den ærede Minister yttrede, at mit Endringsforslag til § 14 ikke vilde gøre denne Paragraph mere vellebende, end den nu er; mig er det forekommet, at Paragraphen nu er vildeledende, og det er netop det, jeg har troet at kunne forebygge ved mit Forslag. Jeg anseer Paragraphen for at være vildeledende, forsaavidt den har den negative Bestemmelse, at Charakteren af Eftertryk ikke ophæves ved, hvad her staaer nævnt, og deraf lader slutte, at den da ophæves i modsatte Tilfælde. Naar det altsaa ikke er en enkelt Fortæller, Tillæg og Omskrivninger, der ere foretagne, men naar Skriftet maaskee fra Ende til anden, paa hver Side, i hvert Stykke, fremviser Fortællinger eller Omskrivninger, naar Forfatterens Værk maaskee sammentrænges til det Halve eller et endnu mindre Omfang, skal det da tabe Charakteren af Eftertryk, skal det være tilladt paa den Naade at benytte en Forfatters Skrifter? At drive et saadant storartet Plagiat vilde efter min Mening kunne komme ind under Lovens Straffebestemmelser ved den foreslaaede Affattelse af § 14, idet nemlig derved en saadan Ojengivelse af et Skrift vilde, navnlig med Hensyn til den Staaende, derved tilføies Forfatterens Eiendomsret, hans Ret til Indtægten af Værket, være at sætte i Lighed med det almindelige Eftertryk af hele Skriftet eller enkelte Dele deraf. Et saadant Plagiat vilde altsaa, som sagt, efter min Affattelse af Paragraphen kunne straffes, som det bør, medens det derimod ikke kommer ind under Lovudkastets § 14, der altsaa i visse Tilfælde kunde være vildeledende, hvilket derimod ikke kan siges om Endringsforslaget.

Indenrigsministeren: Ja, det Sidste er jeg ikke istand til at indsee. Mig forekom-

mer det rigtigt, naar jeg i en Stilling som Dommer skulde vælge, at det vilde være noget vanskeliger at afgive et saadant Skjøn i det Tilfælde, den ærede Rigsdagsmand ialmindelig har opstillet, naar hans Forslag blev vedtaget, end som Paragraphen nu er affattet. Naar man kun har tre Tilfælde liggende for sig, saa kan man lettere klare det, men det forekommer mig, at i det Tilfælde, han netop har beskrevet, vilde jeg som Dommer søle mig langt friere og sikrere uden end med det Tillæg, som den ærede Rigsdagsmand har foreslaaet. Det er jo tværtimod ganske vist fornemmelig en Skjønssag.

Da ikke flere begjærede Ordet, stred man til Afstemning, hvorved

1) Dams Forslag:

Sidste Punktum af § 11 bortfalder; og istedetfor samme anbringes følgende Sætning:

„Eftertryk er tilstede med Udgivelsen saavel af det Hele som en større eller mindre Deel af et uretmæssigen trykt Værk.“
forkastedes med 54 St. mod 2.

2) Lovforslagets § 11 (see Anhang A, Sp. 1141) vedtoges med 61 St. mod 1.

Lovforslagets § 12 (see Anhang A, Sp. 1142) vedtoges uden Afstemning, da Formanden ikke fandt en saadan fornøden, og den ikke forlangtes af Rogen.

3) Lehmanns Forslag til § 13:

I denne Paragraph forandres, efter 6te Punkt, Punktum til Semikolon, og, begyndt med en ny Linie, tilføies:
„dog at ved de under 3die og 5te Punkt angivne Aftryk og Optagelser Forfatterens Navn, og ved de under 6te Punkt hørende Afbenyttelser Componistens Navn, forsaavidt disse Navne allerede ere offentliggjorte, steds tilføies de saa-